

NATHANIEL MAYER

Opzweepende Soulrock Uit Detroit

Nathaniel Mayer is zowat de belangrijkste soullegende uit Detroit, althans bij een beperkte cultaanhang. In de jaren zestig scoorde hij met 'Village Of Love' een enorme hit maar de fraaie stroom singles die volgden bleven in de schaduw van de opkomende hitfactory Motown. Na jarenlange stilte is het soulfenomeen helemaal terug getuige het recent uitgebrachte 'Why Don't You Give It To Me?' Onstuimige R&B recht uit de gore stegen van Detroit die herinnert aan de gouden jaren van Motor Town. De Europese tournee brengt het fenomeen ook naar ons land.

De Motown-sound van het gelijknamige platenlabel is onlosmakelijk verbonden met Detroit.

De muziekfabriek van Berry Gordy introduceerde de gesofisticeerde soul van artiesten zoals Smokey Robinson, Diana Ross & The Supremes, Temptations, Marvin Gaye, Stevie Wonder en talloze anderen bij de blanke muzikliefhebber. In de destijds door de auto gedomineerde industrie van de welvarendste stad in Michigan waren er al labels zoals Wheelsville, Gooseville en Golden World en het in 1946 door Jack en Dorothy 'Devora' Brown opgerichte Fortune-label dat in de jaren vijftig al van het succes geproefd had met Andre Williams' Bacon Fat zou later, zei het op kleine schaal, Motown overleven.

Fortune

Oorspronkelijk was Fortune een artistieke uitlaatklep voor het niet geringe songwriterstalent van Devora. Al vlug evolueerde het label naar een kleurrijk bestand dat het gevarieerde culturele aanbod van de stad in het zwarte vinyl perste. Van hillbilly, bluegrass over pop tot gospel, R&B, soul en blues, alle ingrediënten van Motor Town City waren terug te vinden bij Fortune. Het uitgangspunt was de opwindende wilde muziek van het plaatselijke getalenteerde muzikantenbestand registreren. In elk stukje muziek dat destijds uit de Fortune-studios rolde lijkt het ritme van de assemblagelijnen in de groeven gebeiteld. Eens de deur van de studio op Linwood of Third Avenue dichtgetrokken, opende de doos van Pandora zich. Western swing van Tommy Odum, de blues van Eddie Kirkland en Doctor Ross de speelse doo-wop van The Royal Jokers of de pianoboogie van Big Maceo Merriweather. Voor de meeste artiesten was Fortune slechts een tijdelijke stopplaats, ze werkten voordien en achteraf met andere labels na hun doortocht in Detroit. Toch nemen die Fortune-sessies, ongeacht het genre een aparte plaats in, met als voornaamste kenmerk een interne spanning en ongehoorde intensiteit. Dat had evenveel te maken met het talent van de betrokken artiesten als de intuïtieve aanpak van de Browns om het beste eruit te halen en een niet aflatende stimulans om nooit eerder betreden muzikale paden te bewandelen.

De nauwelijks vijftienjarige Nathaniel Mayer fietste naar het kantoor van Fortune om een platencontract los te peuteren. Voordien had de jongeman al

slechte ervaringen met het Federal /Kinglabel, dat zijn compositie 'Silly Milly' aan The Devotions uitbesteedde. Zelfs het echtpaar Brown wist aanvankelijk niet wat aan te vangen met de teenager. Het prille Motown zou de volgende jaren uitgroeien tot de belangrijkste R&B hitfabriek. De gestroomlijnde, gepolijste aanpak van Berry Gordy vormde een wereld van verschil met de meer emotionele grofkorrelige aanpak van Fortune.

Gospel

Nathaniel Mayer werd op 10 februari 1944 geboren en groeide op in het Oostelijke deel van Detroit waar hij nog steeds resideert en zijn ouders zich vestigden na hun verhuis vanuit Newberry (South Carolina). Zowat iedereen in de familie Mayer koesterde vocale ambities, moeder zong gospel, zijn zussen leefden zich uit in blues en rock. De man van Nathaniel's oudste zus 'Snoopy' was een begenadigd gospelzanger die zijn vocale kwaliteiten bij zijn kinderen overbracht, die op hun beurt de jonge Nathaniel beïnvloedden. Ondertussen schopte hij het op dertienjarige leeftijd al tot koorleider van de plaatselijke Zion Baptist kerkgemeenschap. Het werd allemaal een beetje te saai voor de rusteloze tiener die meer in opwindende rock & roll zag en hij kapte vrij snel met die kerkzangen. Marv Johnson, Hank Ballard, Clyde McPhatter en natuurlijk James Brown waren Mayer's muzikale helden. In de gore steegjes zong hij samen met zijn vrienden doo-wop.

Op school pleegden ze harmoniezang tot de leraar hen de deur wees. Maar ook meer geofende oren hadden aandachtig geluisterd. Gwen Gordy, zuster van Berry probeerde Nathaniel tevergeefs in de studio te lokken. Elke keer ze de jonge zanger wou oppikken was hij elders baseball aan het spelen. In een kwade bui stelde ze hem voor de keuze: zingen of baseball. Mayer koos resoluut voor het laatste en dat betekende meteen het einde van hun ontmoetingen. Achteraf bekeken een niet echt ongelukkige keuze. Mayers rauwe agressieve benadering zou bij Motown of andere meer gestroomlijnde labels wellicht niet overleefd hebben.

Village Of Love

Enkele jaren later belandde hij uiteindelijk toch bij Fortune nadat hij Harry Balk, de man achter Little Willie John en later Dion, wandelen gestuurd had wegens het onverkwikkelijke 'Silly Milly'-verhaal. Een staaltje vastberadenheid die getuigde van enige rebellie. Bij Fortune kreeg de zestienjarige zanger na sessies met Joe Weaver's Blue Note Orchestra van Devora de kans haar song 'My Last Dance With You' even uit te proberen. De soulvolle vocalen op deze dramatisch opgebouwde ballade werden fraai ondersteund door The Fabulous Twilights enkele oude schoolvriendinnetjes en zijn trouwe gitarist Flooky.

Als B-kant werd voor een nummer van Mayer zelf gekozen 'My Little Darling', een dynamische R&B-song. Het was echter het samen met Devora geschreven 'Village Of Love' dat een jaar later voor de grote doorbraak zorgde. De ongehoorde rauwe intensiteit en vocale interactie van een ontketende Mayer met de basstem van Harold Smith bovenop de ruige

twangende snarenritmiek, roepen meteen herinneringen op aan Little Richard en de jonge James Brown. Met 'Village Of Love' scoorde Fortune ook buiten R&B-kringen. In de eerste helft van de jaren zestig volgen nog een imposante reeks singles, al dan niet in samenwerking met Devora gecomponeerd, die helaas niet echt aanslaan. Onbegrijpelijk als je meer dan veertig jaren na datum kleppers zoals het onweerstaanbare 'Leave Me Alone' en het emotioneel geladen 'I Want A Woman' helemaal in de toenmalige stijl van Mayers grote idool James Brown er nog eens op nabeluisterd. '(I Want)Love And Affection' (Not The House Of Correction) is een ultieme poging om het succes te bestendigen. In deze lillende brok R&B toont de wanhopige soulman zich de evenknie van 'Soul Brother Number One'. De uit '66 daterende en laatste single voor Fortune zou meteen de voorlopige zwanenzang inluidden.

Garagesoulrock

Het wordt angstvallig stil rond Nathaniel Mayer die gedeeltelijk faalt in wanhopige, geforceerde pogingen om bij het discotijdperk aan te sluiten. Niet echt verwonderlijk als je het in eigen beheer opgenomen 'Super Boogie'/'Raise The Curtain High' van de ondertussen tot 'Nay Dog' omgedoopte artiest nog eens op de draaitafel legt.

De teloorgang van de autoindustrie sleept Detroit mee in een diepe afgrond en afgezien van bescheiden concerten in het clubcircuit van de verloederde spookstad houdt Mayers zich onledig met drank en dope. In het nieuwe millennium wordt Mayer terug op het podium gesignaleerd en na decennia zelfs in de studio. De bluesgetinte langspeler 'I Just Want To Be Held' op Fat Possum wordt in 2004 alom met lovende kritieken overladen. Geheel terecht overigens de stem van de flamboyante bluesshouter heeft enigszins aan kracht maar nog niets aan intensiteit ingeboet. Op het podium wordt de krasse knar bijgestaan door The Shanks, de groep van gitarist Jeff Meier eerder bij The Detroit Cobras actief. Garagerockers zoals The Detroit Cobras zetten het oude werk van Mayer op hun setlist en de obscure singles worden vetbetaalde collectors. Even wordt gevreesd dat we weerom enkele tientallen jaren moeten wachten op een opvolger. Deze zomer verscheen echter 'Why Don't You Give It To Me'.

Op deze kolkende in de studio opgenomen live-set wordt de schorre rasp van Mayer ondersteund door het puik van de garagerockers aangevoerd door gitaristen Dan Auerbach van de Black Keys en Matthew Sweet (Outrageous Cherry). Op drassige rudimentaire structuren profileert de oude soulheld met de schorre rasp zich als een energieke kruising van James Brown en voormalig stadsgenoot Mitch Ryder. De set is een uiterst dynamische mix van sixties rock en blues (de titelsong). 'White Dress' is psychotische rockabilly. Het lang uitgesponnen 'Doin It' leunt op onvervalste psychedelia-elementen. Zo schuilt er in elke song wel iets bijzonders. **Het door piano ingeleide muzikale buitenbeentje 'Why Don't You Show Me' refereert naar de hoogtijdagen van weleer.** Een triomfantelijke terugkeer met opwindende viersterren garagesoulrock, die alvast het beste beloofd

voor de geplande concerten.
Cis Van Looy

Meer Info:

www.alivenergy.com/Nat_Mayer.html

● **Discografie:**

1964: Going Back To The Village Of Love – Fortune 801

2004: I Just Want To Be Held – Fat Possum 1016

2007: Why Don't You Give It To Me – Alive Records 0079-2

● **Compilatie:**

(I Want) Love And Affection (Not The House Of Correction) – Savage Soul:
From The Streets Of Detroit

Vamp Soul • Vampi 072 • Distr. Sonic Rendezvous

(Ultieme 23-tracks tellende verzamelaar met het complete oeuvre op Fortune
aangevuld met de tweesinglekanten uit 1980)

Nathaniel Mayer live:

28 november 2007

DB's – Utrecht

29 november 2007

Allstatt – Eindhoven

30 november 2007

Lintfabrik – Kontich

www.lintfabrik.be

1 december 2007

N9 Villa – Eeklo

www.n9.be